

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽk/15/2017
Identifikačné číslo spisu: 3017200089
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3017200089.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a z členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Moniky Valašikovej, PhD. v právnej veci žalobcu: O. O., t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Sládkovičova 80, 974 05 Banská Bystrica-Kráľová, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Nitra, so sídlom Štefánikova trieda 88, 949 03 Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn.: 10557/2016-KaNR, r. z.: 58374/16 z 8. septembra 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/34/2017-35 z 2. mája 2017, takto

rozhodol:

I. Návrh sťažovateľa na predloženie návrhu Európskemu súdu pre ľudské práva o vydanie poradného stanoviska z a m i e t a .

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/34/2017-35 z 2. mája 2017 z a m i e t a .

III. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu ako nedôvodnú a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutí žalovaného č. 10264/2016-KaNR z 8. septembra 2016, č. 10555/2016-KaNR z 5. septembra 2016 a č. 10557/2016-

KaNR z 8. septembra 2016. Po vydaní uznesenia č. k. 11S/185/2016-55 z 23. februára 2017 krajský súd vylúčil preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 10557/2016-KaNR z 8. septembra 2016 na samostatné konanie, ktoré je predmetom tohto súdneho prieskumu. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný nepriznal právnu pomoc žalobcovi vo veci podania správnej žaloby zo 16. júna 2016, ktorou napadol rozhodnutie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov (ďalej len „ÚVTOS a ÚVV Leopoldov“) o zamietnutí odvolania a potvrdenia prvostupňového rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu z 9. júna 2016.

3. Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že spornou skutočnosťou v predmetnej veci je otázka zrejmej bezúspešnosti žiadosti žalobcu o priznanie nároku na právnu pomoc podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“).

4. Ďalej uviedol, že v prejednávanom prípade žalovaný preskúmal dokumenty, ktoré predložil žalobca, spolu s podanou žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci a zisťoval, či v danej veci sú podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 327/2005 Z. z. splnené všetky podmienky na poskytnutie právnej pomoci vo veci správnej žaloby podanej žalobcom proti rozhodnutiu ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 9. júna 2016, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie o disciplinárnom treste z 12. mája 2016.

5. Žalovaný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/140/2015 z 25. mája 2016 a dospel k záveru, že vec, v ktorej žalobca požiadal o poskytnutie právnej pomoci, je zrejme bezúspešná, nakoľko v nej nie je založená právomoc súdu. Z uvedeného dôvodu žalobca nespĺňa jednu zo zákonom stanovených podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., ktoré musia byť splnené kumulatívne.

6. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že žalovaný týmto prejednikoval rozhodnutie vo veci samej a prekročil tak svoju právomoc, ktorá prislúcha súdom. Konštatoval, že je pravdou, že žalovaný má zrejmu bezúspešnosť sporu zhodnotiť už na základe zbežného posúdenia veci. Za týmto účelom je povinný prihliadnuť nielen na podklady predložené žalobcom (ako aj na iné skutočnosti v § 8 zákona č. 327/2005 Z. z.), ale podľa okolností prípadu aj na všetky ostatné skutočnosti jemu známe, ktoré môžu mať vplyv na posúdenie zrejmej bezúspešnosti sporu. Medzi tieto skutočnosti možno podľa názoru krajského súdu nepochybne zaradiť aj existujúcu judikatúru a názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci samej. Vzhľadom na túto skutočnosť bol žalovaný v rámci svojho postupu oprávnený prihliadať na závery uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/140/2015 z 25. mája 2016, v ktorom najvyšší súd jednoznačne konštatoval, že rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, s výnimkou konaní majúcich znaky priestupku, zákonodarca s účinnosťou od 1. januára 2014 výslovne vyňal zo súdneho prieskumu.

7. Vzhľadom na túto skutočnosť konštatoval, že vo vyššie uvedenom uznesení, ktoré bolo naviac zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 7/2016, Najvyšší súd Slovenskej republiky s konečnou platnosťou jednoznačne vyriešil problematiku prieskumu rozhodnutí o disciplinárnych trestoch uložených odsúdeným v rámci výkonu trestu odňatia slobody.

8. Nakoľko sa žalobca v konaní, v ktorom požiadal žalovaného (Centrum právnej pomoci) o právnu pomoc, domáha preskúmania rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu vo výkone trestu odňatia slobody za konanie žalobcu, ktoré nemá znaky priestupku (žalovaný odmietol účasť na upratovacích prácach oddielu, v ktorom je umiestnený) a žalobca nepredložil žiadne ďalšie dokumenty, ktorými by preukázal možnosť úspechu v súdnom konaní, v ktorom o právnu pomoc žiada, podľa názoru krajského súdu žalovaný dôvodne dospel k záveru o zrejmej bezúspešnosti tohto konania.

9. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozsudku sp. zn. 6Sžo/36/2011 z 22. augusta 2012, v zmysle ktorého nemožno za správny považovať

výklad, že posúdenie otázky zrejmej bezúspešnosti sporu sa má ponechať len na tvrdení žiadateľa s tým, že potom by posudzoval len otázku materiálnej núdze žiadateľa a otázku hodnoty sporu, pričom by priznal nárok aj v prípade, keď žiadateľ nemá dôkaz, ktorým by pred súdom preukázal oprávnenosť jeho nároku. Takýto postup by totiž znamenal v jednotlivých prípadoch uplatnenie šikanózných návrhov založených na tvrdení žalobcu, ktoré nevie preukázať.

10. Žalobca ďalej namietal, že postupom žalovaného mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko je nemajetný. K tomuto tvrdeniu krajský súd uviedol, že na poskytnutie bezplatnej právnej pomoci musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky. Samotná nemajetnosť, bez preukázania, že boli splnené ďalšie dve podmienky stanovené v § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., nie je dôvodom na poskytnutie právnej pomoci. Uvedenú námietku žalobcu tak krajský súd považoval za nedôvodnú.

11. Krajský súd záverom uviedol, že značná časť žalobných námietok sa týkala právneho posúdenia sporu, v rámci ktorého žalobca žiada o právnu pomoc. Tieto námietky sa však týkajú konania vo veci samej a nie sú predmetom prieskumu v tejto fáze konania, teda vo fáze zisťovania, či v konaní vo veci samej sú dôvody na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v prejednávacom prípade riadne posúdil, či v konaní, v rámci ktorého žalobca žiada o poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z., sú splnené podmienky podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 327/2005 Z. z. Podľa názoru krajského súdu, žalovaný postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci rozhodol vecne a právne správne a preskúmané rozhodnutie aj náležite odôvodnil.

13. Z uvedených dôvodov krajský súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol (§ 190 SSP).

14. O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 168 SSP aj napriek neúspechu žalobcu tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

15. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v postavení žalobcu v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. Žiadal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodovanie, resp. aby ho zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného. Žalobca v podanej kasačnej sťažnosti namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany krajského súdu (ust. § 440 ods. 1 písm. g) SSP a porušenie práva na spravodlivý proces (ust. § 440 ods. 1 písm. f) SSP).

16. Žalobca v prvom rade namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú poukazoval v podanej žalobe a s ďalšími podstatnými skutočnosťami. Vo vzťahu k predmetnej judikatúre zopakoval žalobné námietky.

17. Ďalej dôvodil, že žalovaný sa nijakým spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou uplatnenou v žalobe proti ÚVTOS Leopoldov, ktorá indikovala dotknutie jeho právnej sféry označením konkrétnych zásahov do jeho základných práv, ku ktorým podľa jeho názoru došlo. Podľa žalobcu vychádzal žalovaný z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, na ktoré krajský súd nereagoval.

18. K právnemu názoru uvedenom v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/140/2015 z 25. mája 2016 uviedol, že takýto názor predstavuje neprípustné prejudikovanie sporu, keďže opomína všetky individuality toho ktorého prípadu, základné právo plynúce z čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ale aj princíp sudcovskej nezávislosti. Podľa názoru žalobcu, najvyšší súd mal na mysli len tie rozhodnutia o disciplinárnych trestoch, ktoré sa nedotýkajú základných práv a slobôd, resp. občianskych práv a záväzkov.

19. V ďalšom poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 50/01, sp. zn. PL. ÚS 14/98 a sp. zn. III. ÚS 1/2013).

20. Podľa názoru žalobcu, v žalobe rozsiahlo a právne relevantným spôsobom odôvodnil predpoklad porušenia svojich základných práv, občianskych práv a záväzkov v konaní pred ÚVTOS Leopoldov o disciplinárnom treste, ktorého preskúmania sa domáhal, čím dostatočne založil svoju žalobnú legitímáciu a zároveň spochybnil, že by mohlo ísť o zrejmú bezúspešnosť sporu, pričom úspech sporu závisel výlučne na preskúmaní merita žalovanej veci. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného a krajského súdu sú rozhodnutiami arbitrárnymi a objektívne nepreskúmateľnými.

21. Žalobca v kasačnej sťažnosti navrhol požiadať Európsky súd pre ľudské práva o vydanie poradného stanoviska k zásadným otázkam týkajúcich sa výkladu Dohovoru, konkrétne:

1.) Či spadajú obmedzenia rozsahu a spôsobu výkonu práv väznenej osoby disciplinárnym potrestaním pod „občianske práva a záväzky“ na účely čl. 6 ods. 1 Dohovoru?

2.) Či má mať väznená osoba v súvislosti s obmedzeniami svojich občianskych práv disciplinárnym potrestaním možnosť prístupu k súdu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru?

22. V závere svojho podania vzniesol námietku zaujatosti voči senátu 3S, ktorý rozhodoval v rozsudku sp. zn. 3S/140/2015, nakoľko podľa jeho názoru majú predpojatý vzťah k veci a väzneným osobám, ktorým svojím rozhodnutím fakticky odňali ich právo na súdnu ochranu.

23. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu písomne nevyjadril.

III.

Konanie pred kasačným súdom

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podanej kasačnej sťažnosti sťažovateľa (§ 453 ods. 1 a ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 4 SSP), a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná.

25. Predmetom kasačného konania v preskúmvanej veci je rozsudok krajského súdu, ktorým žalovaný nepriznal právnu pomoc žalobcovi vo veci podania správnej žaloby zo 16. júna 2016, ktorou napadol rozhodnutie ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 9. júna 2016, ktorým rozhodol o zamietnutí odvolania a potvrdení rozhodnutia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 12. mája 2016 o uložení disciplinárneho trestu. Prvostupňovým rozhodnutím ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 12. mája 2016 bol žalobca uznaný za vinného, že dňa 14. apríla 2016 o 12.10 hod. nespĺnil pokyn príslušníka zboru, po tom čo bol vyzvaný k upratovaniu spoločných priestorov 8. oddielu, teda nespĺnil povinnosť plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru a zamestnanca zboru, podľa § 39 písm. b) zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“), ako aj povinnosť plniť úlohy vyplývajúce z programu zaobchádzania podľa § 39 písm. c) zákona č. 475/2005 Z. z. a tým spáchal disciplinárne previnenie, za čo mu bol uložený disciplinárny trest podľa § 52 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. - pokarhanie.

26. Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis kasačný súd zistil, že žalovaný v rozhodnutí o nepriznaní právnej pomoci argumentoval tým, že žalobca nespĺňa jednu z kumulatívnych podmienok uvedených v ust. § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., a síce podmienku, že nejde o zrejmú bezúspešnosť sporu. Poukázal pritom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/140/2015 z 25. mája 2016, z ktorého vyplýva, že preskúmaniu súdom podliehajú len rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu, v prípade, že konanie, za ktoré bol disciplinárny trest uložený, nesie znaky priestupku s tým, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody

vykonáva prokurátor (§ 96 zákona č. 475/2005 Z. z. v spojení s § 4 ods. 1, písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z.) a žalobca nevyužil všetky prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

27. Žalovaný tak dospel k záveru, že nakoľko už zo zbežného posúdenia veci nie je možné vylúčiť zrejmú bezúspešnosť sporu, nepriznal žalobcovi právnu pomoc, nakoľko nespĺňa jednu z kumulatívnych podmienok v zmysle ust. § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. S uvedeným záverom sa stotožnil aj krajský súd v napadnutom rozsudku.

28. Kasačný súd dáva do pozornosti, že predmetom kasačného konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného, ktorým rozhodnutím nepriznal nárok žalobcovi na poskytnutie právnej pomoci v ním žiadanom konaní.

IV.

Právne predpisy a právne názory kasačného súdu

29. Kasačný súd po vyhodnotení dôvodov kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom, a v tomto smere na jeho právne závery odkazuje.

30. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

31. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

32. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmvajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

33. Podľa § 3 ods. 1 písm. b) SSP, rozhodnutím orgánu verejnej správy správny akt vydaný orgánom verejnej správy v administratívnom konaní, ktorý je formálne označený ako rozhodnutie alebo je za rozhodnutie považovaný podľa osobitného predpisu a zakladá, mení, zrušuje alebo deklaruje práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzickej osoby a právnickej osoby, alebo sa jej priamo dotýka,

34. Podľa § 6 ods. 1 zákona o poskytovaní právnej pomoci, fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak:

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmú bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčísliť v peniazoch.

35. Podľa § 8 zákona o poskytovaní právnej pomoci, pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu

centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremičalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

36. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

37. Senát kasačného súdu z predloženého spisového materiálu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalobcovi nebola priznaná právna pomoc. Medzi účastníkmi konania v preskúmvanej veci skutkový dej v podstate nie je sporný, avšak medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné posúdenie, či vo veci nároku žalobcu na ustanovenie zástupcu v konaní o správne žalobe, predmetom ktorej je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 9. júna 2016 týkajúce sa uloženia disciplinárneho trestu - pokarhania ide o zrejmu bezúspešnosť sporu a zistenie skutočnosti, ktorá vylučuje žalobcu z poskytnutia právnej pomoci.

38. V tejto súvislosti je potrebné spomenúť ustanovenie § 8 vyššie citovaného zákona, podľa ktorého pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremičalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

39. Treba zvýrazniť skutočnosť, že spomenuté ustanovenie obsahuje demonštratívny výpočet skutočností, na ktoré centrum prihliada, nejedná sa teda o uzavretý komplex skutočností, práve naopak, centrum môže brať do úvahy aj iné dôvody, ktoré berie na zreteľ pri rozhodovaní.

40. Z logického výkladu ustanovenia § 6 vyššie citovaného zákona vyplýva, že stanovené podmienky musia byť splnené kumulatívne. Spornou sa v tomto prípade stala podmienka uvedená pod písm. b) predmetného zákonného ustanovenia.

41. Podľa žalobcu žalovaný vyvodil zrejmu bezúspešnosť sporu z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/140/2015 z 25. mája 2016, ktoré sa týka vylúčenia rozhodnutí o uložení disciplinárnych trestov zo súdneho prieskumu, s výnimkou tých, ktoré majú znaky priestupku, o ktoré oprel svoju argumentáciu aj krajský súd. Takýto záver považuje žalobca za neprípustné prejudikovanie sporu, keďže opomína všetky individuality toho ktorého prípadu aj vzhľadom na rozsiahlu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, s ktorou sa nedostatočne vysporiadal krajský súd v napadnutom rozsudku.

42. Kasačný súd dáva žalobcovi do pozornosti, že zákonodarca s účinnosťou od 1. januára 2014 rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, s výnimkou konaní majúcich znaky priestupku, výslovne vyňal zo súdneho prieskumu a najvyšší súd vo vyššie spomínanom rozhodnutí potvrdil existujúci právny stav. Rozhodnutie ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 9. júna 2016 nie je rozhodnutím o disciplinárnom previnení, ktoré by bolo výsledkom disciplinárneho konania so znakmi priestupku, a preto ho nemožno považovať za individuálny správny akt. Podľa názoru kasačného súdu v preskúmvanej právnej veci skutočne nemožno objektívne vylúčiť zrejmu bezúspešnosť sporu ako jednu z obligatórnych podmienok pre poskytnutie právnej pomoci.

43. V súvislosti s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukazuje aj kasačný súd rovnako ako krajský súd na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/36/2011, kde sa súd zaoberal ust. § 8 zákona, ktoré nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí žalovaný pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti prihliadať, cit.: „Posúdenie otázky zrejmej bezúspešnosti sa nemá ponechať len na tvrdení žiadateľa, ale za účelom odbremenenia súdov od tzv. šikanózných a bagateľných návrhov zákon v § 8 zveril právomoc tieto návrhy eliminovať v podobe vydávaní

negatívnych rozhodnutí o nepríznání nároku na poskytnutie pomoci, a to z dôvodu nesplnenia jednej z kumulatívnych podmienok priznania tohto nároku.“ Centrum právnej pomoci teda nemôže priznať právnu pomoc žiadateľovi v prípade, pokiaľ by spĺňal len niektorú z daných podmienok.

44. Kasačný súd ďalej poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/249/2015, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky zvyrazňuje skutočnosť, cit.: „pre naplnenie požiadavky § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 327/2005 Z. z. nestačí, že zrejmu bezúspešnosť sporu nemožno vylúčiť, ale je nevyhnutné, aby bezúspešnosť sporu žiadateľa bola tak jednoznačná, že je zrejma už na základe zbežného posúdenia veci. V opačnom prípade ide len o možnú bezúspešnosť sporu, ktorá sama osebe nevyklučuje žiadateľa z nároku na poskytnutie právnej pomoci podľa z. 327/2005 Z. z.“ (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky argumentuje i v iných rozhodnutiach, napr. sp. zn. 2Sžo/100/2014, sp. zn. 5Sžo/14/2014). Správny orgán teda nemá prejedikovať výsledok konania z vecnej stránky, ale len formálne preskúmať odôvodnenosť návrhu žiadateľa.

45. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd považuje za obdobnú situáciu, keď žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré boli záväzne vyriešené v iných konaniach a taktiež ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

46. Senát najvyššieho súdu opätovne zdôrazňuje, že v predmetnej veci žalovaný zistil zrejmu bezúspešnosť sporu na základe zbežného (formálneho) posúdenia veci, nakoľko právna úprava zákona č. 475/2005 Z. z. účinná od 1. januára 2014 v ust. § 97n ods. 1 explicitne stanovuje, cit.: „Rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom; to neplatí, ak ide o rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku.“, čo podporuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžo/140/2015.

47. Vzhľadom na vyššie uvedené, kasačný súd preto súhlasí s právnym názorom krajského súdu a v konečnom dôsledku aj s názorom žalovaného, že v predmetnej právnej veci nebola splnená podmienka vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu, preto námietka sťažovateľa vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci je zjavne nedôvodná.

48. Rovnako ako neopodstatnenú vyhodnotil kasačný súd námietku sťažovateľa, že postupom krajského súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces vzhľadom k tomu, že sa nevyjadril k rozsiahlej argumentácii žalobcu vo vzťahu k rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva. Krajský súd k uvedenej námietke správne podotkol, že značná časť námietok sa týkala právneho posúdenia sporu, v rámci ktorého žalobca žiada o právnu pomoc s tým, že tieto námietky sa týkajú konania vo veci samej a nie sú predmetom prieskumu v tejto fáze konania, teda vo fáze zisťovania, či v konaní vo veci samej sú dôvody na poskytnutie právnej pomoci v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z.

49. S vyššie uvedeným sa stotožňuje aj kasačný súd z dôvodu, že predmetom súdneho prieskumu je posúdenie splnenia podmienok na poskytnutie právnej pomoci žiadateľovi, pričom v rámci posúdenia vylúčenia zrejmej bezúspešnosti sporu už zo zbežného posúdenia veci bolo zrejme, že žiadateľ nebude úspešný v konaní, v ktorom žiada právne zastúpenie. Inými slovami predmetom tohto konania nebolo posúdenie úspešnosti žaloby v konaní, pre ktoré žiada sťažovateľ právnu pomoc. Inak by krajský súd prejedikoval rozhodnutie správneho súdu o preskúmaní rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu. Námietky poukazujúce na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva sa preto netýkali predmetu prieskumu v tomto konaní. V tomto smere uvedené platí aj pre námietky sťažovateľa v kasačnej sťažnosti.

50. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd nepovažoval za dôvodný návrh sťažovateľa na predloženie veci Európskemu súdu pre ľudské práva o vydanie poradného stanoviska k zásadným otázkam týkajúcim sa výkladu alebo uplatňovania práv a slobôd uvedených v Dohovore, preto ho vo výroku I. zamietol.

51. Pre úplnosť kasačný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti, že v prípade vznesenia námietky zaujatosti voči sudcom, ktorí rozhodovali v senáte 3S vo veci vydania rozhodnutia sp. zn. 3S/140/2015, súd neprihliada na túto námietku, nakoľko dôvodom na vylúčenie sudcu správneho súdu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v jeho rozhodovacej činnosti (§ 87 ods. 3 SSP).

52. Na základe vyššie uvedených skutočností, právnych úvah a citovaných zákonných ustanovení, dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd vo veci rozhodol vecne správne, preto kasačnú sťažnosť vo výroku II. v zmysle § 461 SSP, zamietol.

53. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo výroku III. tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

54. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.